

Løn, der her er forlangt, men naar disse Embedsmænds Lønninger ikke ere reviderede i et halvt hundrede Aar, og naar de den Gang, de bleve fastsatte, nogenlunde stode i Forhold til de andre Lønninger, ved jeg ikke, om man kan sige, der ikke er Grund til denne Forhøjelse. For øvrigt ved jeg ikke, om man just kan anstille Sammenligning mellem disse Lønninger og dem, det ærede Medlem hentydede til, thi er her Tale om højere Lønninger, er her dog ogsaa Tale om andre Stillinger end dem, vi behandlede i Gaar.

Borgbjerg: Jeg tror ikke, man kan bruge den Begrundelse, som det ærede Medlem og Justitsministeren brugte mod mine Udtalelser. Jeg har ikke sagt, at jeg var imod Lønforhøjelsen, tværtimod, jeg vil gerne gaa med til en anstændig Løn, men det, jeg undrede mig over, var det ærede Medlems Tavshed. Da der for 50 Aar siden og noget senere blev truffet Lønbestemmelser for Dommerne, var Afstanden mellem de store Embedsmænd, hvortil Dommerne maa regnes, og de smaa ganske anderledes stor end nu. Vel er det rigtigt, at der for de smaa Bestillingsmænd og Funktionærer er sket Smaaforbedringer, men deres Stilling har alligevel været forholdsvist daarlig ved Siden af Embedsmændenes. Det var derfor, jeg mente, at der for det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen), der saa stærkt har gjort Sparsommelighedshensynet gældende, havde været Grund til at sige nogle Ord — og de ere jo ogsaa komne — om denne Forhøjelse paa 25 pCt. Jeg synes, at det ærede Medlem efter sine Udtalelser i Dag maatte støtte os i Forslaget om at faa dette Lovforslag behandlet i et Udvalg. Det er muligt, at det vil vise sig at være en rimelig Lønforhøjelse. Det vilde glæde mig, om vi i Udvalget kunde faa de Oplysninger om Dommernes private Stillinger, som Justitsministeren nævnede. Der vilde i det hele være Grund til at faa Sagen undersøgt. Jeg har som sagt ikke forstaaet det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) saaledes, at det var Mening at faa Udvalg nedsat, men han udtalte sig heller ikke derimod, saa skulde der ikke fra nogen Side i Salen være Stemning derimod, vil jeg anbefale en Undersøgelse i Udvalg. Den kan jo være meget kort, og der vil dog gaa nogen Tid, inden Retsreformen kommer i Fællesudvalg og derfra, saa der ingen som helst Skade vilde være sket, om denne Lønningslov blev behandlet 8 til 14 Dage i et Udvalg.

Formanden: Spørgsmaalet om Udvalgs Nedsættelse foreligger ikke til Behandling, det er selve Sagen, der forhandles.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Borgbjerg: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Lønningsudvalget.

Sveistrup: Jeg vil efter Omstændighederne fraraade, at dette og det følgende Forslag henvises til et Udvalg. Hvis det lykkes os at gennemføre Retsreformen, vil der let kunne blive Anledning til at sætte disse Sager i Forbindelse med hverandre, og saa vilde det maaske vanskeligere kunne lade sig gøre, naar Sagen var overleveret til et Retsreformen uvedkommende Udvalg.

Borgbjergs Forslag om Sagens Henvisning til Lønningsudvalget

forkastedes med 39 Stemmer mod 26.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for de ved Kontorerne i de kollegiale Retter ansatte Embeds- og Bestillingsmænd.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1575—78.)

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Alberti): Om dette Lovforslag gælder noget lignende som det, jeg udtalte angaaende det nys behandlede Lovforslag. Dog er der en væsentlig Forskel i Affattelsen af de to Lovforslag, idet dette Lovforslag er affattet i Form af en definitiv Lønningslov. Der er her ikke Tale om en midlertidig Lønningsforbedring, men om en definitiv Lønningsforandring, en definitiv Revision af Lønningsloven, omend af midlertidig Natur. For mig staar det som noget tvivlsomt, hvorvidt dette er rigtigt, naar det drejer sig om en Lønningsforbedring, og om ikke det rigtige vilde være at behandle denne Sag paa samme Maade som Spørgsmaalet